

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku W. A.
przy uczestnictwie B. A., i innych
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 października 2012 r.,
zażalenia wnioskodawczyni
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 15 czerwca 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni W. A. od postanowienia tego Sądu z dnia 26 listopada 2010 r., z uwagi na to, że nie został uzupełniony brak tej skargi polegający na nieprzedstawieniu uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Wezwanie do dopełnienia tej czynności związane było z wykonaniem zobowiązania

nałożonego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2012 r. i doręczona pełnomocnikowi skarżącej w dniu 29 maja 2012 r.

W zażaleniu wnioskodawczyni zarzuciła, że w wezwaniu do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej powołano art. 398⁴ § 2 k.p.c., czym została wprowadzona w błąd, ponieważ wniosek i jego uzasadnienie znajduje się w skardze kasacyjnej, w jej pierwszym zdaniu i dlatego odmówił uzupełniania tej skargi. Z kolei w zaskarżonym postanowieniu Sąd Okręgowy powołał się na podstawę z art. 398⁹ § 1 k.p.c., co sugeruje że podstawą odrzucenia skargi kasacyjnej jest nie tyle brak wniosku i jego uzasadnienia, ale niewskazanie konkretnego punktu z art. 398⁹ § 1 k.p.c., co jest jednak nietrafne, bo z lakonicznego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika jednoznacznie o jakie zagadnienie prawne w tej sprawie chodzi i należałoby potraktować je jako zagadnienie prawne objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W art. 398⁴ k.p.c. określone zostały wymagania formalne jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Te wymagania przewidziane w art. 398⁴ § 1 k.p.c. stanowią elementy konstrukcyjne, których niedochowanie skutkuje odrzuceniem skargi kasacyjnej a limine, z uwagi na ich nienaprawialny charakter. Niedopełnienie warunków przewidzianych w art. 398⁴ § 2 i 3 k.p.c. stanowi przyczynę podjęcia przez przewodniczącego w sądzie drugiej instancji działań mających na celu wezwanie skarżącego do ich uzupełnienia. W razie nieusunięcia w wyznaczonym terminie wskazanych w wezwaniu braków skarga kasacyjna podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Jeśli Sąd Najwyższy dostrzeże podlegające usunięciu braki skargi kasacyjnej, to zwraca skargę sądowi drugiej instancji w celu ich usunięcia, stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c. Wyrazem tego jest postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., w którym stwierdzone zostało, że skarga wnioskodawczyni nie spełnia wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. Przewidziana w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinność skarżącej złożenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia związana jest ściśle z instytucją przedsądu uregulowaną w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Skarżąca miała obowiązek wskazania argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta przez

Sąd Najwyższy do rozpoznania. Argumenty te muszą ściśle nawiązywać do przesłanek wyszczególnionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. i przybrać postać wyodrębnionego wywodu jurydycznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CK 104/08, niepubl.). Wskazane w tym przepisie podstawy przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są zarówno przesłanką pełnego rozpoznania skargi, jak i istotnym wymaganiem formalnym. Ogólne ich sformułowanie przemawia za koniecznością doprecyzowania w ramach konkretnej skargi kasacyjnej i podnoszonej w niej wadliwości kwestionowanego orzeczenia. Każde z wymagań skargi przewidzianych w art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. ma samodzielny byt, co stwarza obowiązek odrębnego przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz odrębnego złożenia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 r., I UK 332/11, niepubl.; z dnia 9 stycznia 2012 r., III UK 60/11, niepubl.). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi co najmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie, odrębne od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, zawierać motywy przemawiające za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., III UK 60/11; z dnia 25 listopada 2011r., V CSK 89/11, niepubl.; z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 55/11, niepubl.; z dnia 20 maja 2011 r., IV CZ 18/11, niepubl.). Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie spełniała powyższych wymagań w odniesieniu do uzasadnienia podstaw żądania przyjęcia jej do rozpoznania, a odmowa uzupełnienia jej stanowi przyczynę zastosowania rygoru przewidzianego art. 398⁶ § 2 k.p.c. Nie czyni zadość wypełnieniu nałożonego obowiązku przekonanie skarżącej, że nie ma potrzeby uzupełniania skargi, ponieważ pozostaje ono w sprzeczności z charakterem skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka odwoławczego i wynikającym z niego szczególnym wymaganiom formalnym oraz skutkom ich niedochowania. Nie ma znaczenia dla oceny skuteczności wniesienia skargi kasacyjnej niedoręczenie skarżącej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r.

Z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.